

[Erhard Jakobsen]

stridende interesser. Det er derfor, EF er lavet. Hvis ikke der var modstridende interesser, var der ingen grund til at lave et samarbejde, for så fungerer det jo af sig selv. Der er modstridende interesser, ikke mindst i landbrugspolitikken, og derfor er EF der.

Tanken om på den ene side, at EF ingenting betyder, og på den anden side, at EF laver noget farligt, er kørt lige fra modstanderbevægelsens start her i landet, og den ønsker man altså at fortsætte. Denne debat er blot en af de lejligheder, man griber.

Et andet typisk træk er den måde, man siger Genscherplanen på. I hver eneste EF-debat siden 1971 har man haft et eller andet udenlandsk navn at slynge ud. I bevidstheden om, at ikke en promise af den danske befolkning anede, hvad det drejede sig om, har man med afsky i stemmen talt om Genscherplanen eller Davignonplanen eller noget i den retning. Nu er det tilfældigvis faldet i min lod at kende både hr. Colombo og hr. Genscher, og det er mig altså umuligt at forbinde de to herrer med noget som helst i retning af eventyrlige stormagtsplaner og undertrykkelse af andre osv. Det har de intet med at gøre. Og selvfølgelig går den plan ned i skuffen som alle de andre.

Det er da rigtigt, hvad der blev sagt fra socialistisk folkepartis repræsentants side: og så langsomt gennemføres der noget. Ja, med 27 tykke streger under langsomt. Skal vi sige om 75 år, men så er både socialistisk folkepartis repræsentant her i dag og jeg ude af stand til at gøre ret meget ved det, hvis ellers naturen går sin sædvanlige gang, og det gør den jo nok uanset denne debat.

Det er en ren skindebat, om man skal drøfte sikkerhedspolitik, men ikke militærpolitik i EF. Der er kun den realitet i det, at der ikke er den fjerneste grund til at diskutere militærpolitik i EF, fordi det er et NATO-anliggende. Alle beslutninger skal træffes af de folk, der beskæftiger sig med NATO, og ikke af de folk, der sidder f.eks. i Parlamentet i EF. Udenrigsministeren ved, at det er i NATO, han og forsvarsministeren naturligt vil diskutere de ting, for dér træffer de bl.a. de repræsentanter for USA og Canada, som helt naturligt har krav på at være med i den slags debatter. Dem træffer man ikke i EFs Ministerråd, og derfor kan debatten naturligt ikke føres til ende dér. Men selvfølgelig kan man tale om hvad som helst, og selv-

følgelig er det da rigtigt, at atomstrategi og alt muligt både hører hjemme inden for sikkerhedspolitik og inden for militærpolitik. Men man kan ikke føre diskussionen til ende, og man kan ikke træffe nogen beslutninger i europæisk regie, for man skal til alle beslutninger have USA og Canada med også. Portugal er med i NATO, men er jo ikke med i EF. Tyrkiet er heller ikke med i EF og kan derfor kun i NATO være med til at træffe de beslutninger, som skal træffes angående det militærpolitiske.

Jeg noterede, som det hedder, med tilfredshed, at der trods alt fra modstanderne er sænket nogle faner siden de hysteriske udbrud i 1971 og 1972. Hvor var talen om Europahæren, hvorfor kører man ikke den frem mere? Fordi man godt ved, at selv den dumme vælger i Danmark vist har forstået, at en Europahær ikke er noget, vi skal til at skabe nu, det er noget, vi har haft siden 1949, da vi blev medlem af NATO. Den består ganske vist i høj grad af amerikanske tropper, men det er en hær med det formål at gøre noget i Europa, og det er en Europahær. Så er der vel ingen, der er så åndssvage, at de går hen og skaber én til ved siden af den, der er der i forvejen. Derfor kan jeg godt forstå, man har strøget det flag, men det er altså et flag. Det var et af de mest hysteriske udbrud, man havde i den debat dengang. Det er i hvert fald væk nu, og det kan vi da hilse med tilfredshed, som det hedder i det parlamentariske sprog.

Det er fremhævet, vistnok fra alle sider, at i tankerne om en europæisk union indgår det økonomiske som tyngdepunktet, det er det helt afgørende, det er dér, modsætningerne ligger, men det er også dér, chancerne ligger, ikke mindst for Danmark, og det er her, de største resultater er nået. Men hvem gider tale om dem? I hvert fald ingen blandt modstanderne.

Hvem er skyld i, at den krise, vi i øjeblikket i hvert fald siger vi befinder os i, overhovedet ikke på noget punkt kan sammenlignes med den, der blev i 1930'erne? Hvem er skyld i det? Det er EF. Det var EFs daværende ni lande, der i tide tog kontakt og sørgede for, at man ikke henfaldt til toldbeskyttelse, til protektionisme af enhver art og dermed lavede den stadige indskrænkning af virksomheden, som fandt sted i 1930'erne, og som bevirkede den daværende verdenskrise. EF var så